

Aristide BRUANT
(1851-1925)

Crasse originelle

Pour l'ami Paulin Lambry.

Le maire assembla son conseil
Et d'un ton et d'une voix fermes,
Grave, il exposa, dans ces termes,
Un fait inouï, sans pareil :
« Messieurs, je vous le donne en mille !
On fait une pétition
Qui circule dans notre ville,
Savez-vous pourquoi?... Non... Eh ben !
On voudrait la construction
D'un bain ! »

Le conseil eut un haut-le-corps.
« Un bain !... clama l'un ; pourquoi faire ?
– Mais... pour en prendre, dit le maire.
– Vraiment ? fit l'adjoint ; mais, alors,
Dans notre étang de galetade
On pourrait en prendre l'été.
– On en prend quand on est malade
Dit à son tour Mosieu Robain ;
Moi, je comprends l'utilité
D'un bain.

– On en prend aussi quand on veut,
Dit, en hésitant, maître Pierre.
J'en ai pris un pendant la guerre
Dans le pays de mon neveu...
Un pays grand comme le nôtre
Où je fis assez long séjour...
J'en prendrais volontiers un autre.
– C'est mon cas, dit Mosieu Robain,
On peut donc, je crois, voter pour
Un bain. »

Jegul străvechi

Pentru amicul Paulin Lambry.

Pârgarul consiliu-și cheamă
Cu-n ton măreț și potolit,
Grav, relatează potrivit,
Un fapt remarcabil, mi-e teamă:
„Domnilor, o veste mintenaș
De o petiție auzim
Ce tocmai circulă-n oraș
Știți pentru ce?... Gria mă-îndoaie!
Ce credeți, vor să construim
O baie!”

Consiliul surâde-amar.
– O baie? și care-i habarul?
– Ca să te speli, zice primarul.
– Așa ? adjunctul zice, dar
În iazul nostru de sub grind
Vara putem să ne-nbăiem
– Io baie fac de-s suferind
Domnul Robain în glas se-nfoaie;
Eu înțeleg, nevoie-avem
De-o baie.

– Se spală când și cine vrea,
Zice, icnind, dascălu-n sat.
Io, la război m-am îmbăiat
Căci un nepot baie avea
În țara lui, mai echipată
Și-am stat acolo mult așa...
Și m-aș mai îmbăia odată.
– Și eu, aruncă în foc paie
Domnul Robain, cred c-oi vota
O baie!

Les conseillers, incompetents,
Songeaient... Lors, prenant la parole,
Le sieur Henri de Fourcherolle
Leur dit : « J'ai soixante et sept ans,
Bon pied, bon œil et je me porte
Comme un chêne... Or, je suis surpris
D'entendre parler de la sorte,
Car, n'en déplaie à Jean Robain,
Moi, Messieurs, je n'ai jamais pris
Un bain. »

Sur la Route : chansons et monologues,
Aristide Bruant, s.d. (7e mille) (pp. 99-
102)

Consiliul, nedumerit,
Gânda... Și-atuncea, le vorbi
Domnul de Fourcherolle Henri
„Pe șaij' șapte am pornit
Ochi buni și nu mă las de fel
Ca un stejar... io m-am ținut
Surprins sunt că vorbiți astfel
Lui Jean Robain rău să nu-i paie
Io niciodată n-am făcut
O baie!”

